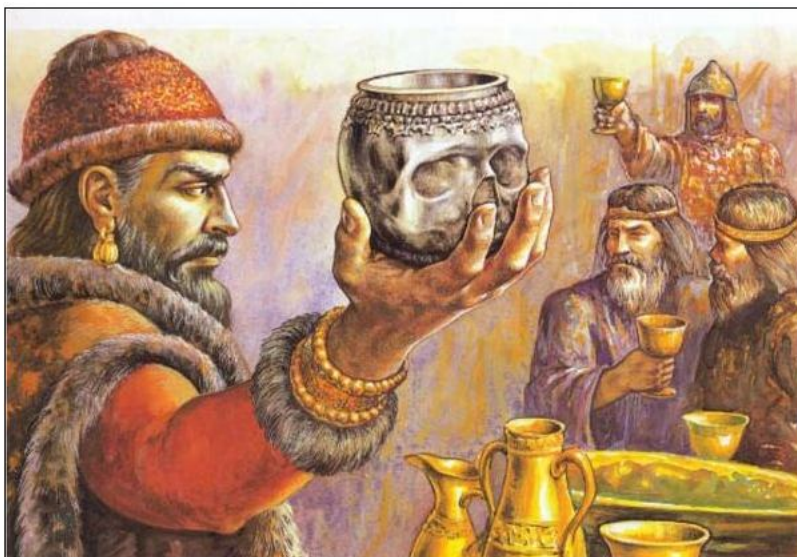

СВЕТОСЛАВ ДИАМАНДИЕВ

**РАЗЛИЧИЯТА МИ С ТРАДИЦИОННАТА ИСТОРИО-
ГРАФИЯ НА РАННОТО СРЕДНОВЕКОВИЕ
НА БЪЛГАРИТЕ**

**Издателство „Кога”
Стара Загора, 2015**

Автор: Светослав Диамандиев

042 64 71 58, 0887 47 44 57

ИК Кога

ISBN 978-954-305-396-4

Предпечат: „Кога Дизайн”, тел.: 042 600 911

Печат: „Кога Принт”, тел.: 042 634 082

Въведение

В тази малка книга правя една равносметка на темите, които съм разгледал в мои публикации и намерените от мен основания да твърдя, че съм дал оригинални становища по тях. Разбирам, че това е твърде смело, защото предполага много обширна информация за възможни чужди разработки и тяхната същност. Несъмнено пропускам съществуващи и подобни на моите позиции други мнения и така давам основание на критиците ми да потърсят поводи, да ме обвинят в плагиатство. Мисля си, че ако има нещо, което ме защитава е искреността на моите разсъждения и различията ми с евентуалните изпреварващи ме работи. Имам публикации, в които отбелязвам, когато съм ползвал чужда идея, но доказателствата ми в полза на същата са очевидно оригинални спрямо тези на първия автор. Пиша тези неща, защото не бих искал да бъда упрекнат по никакъв начин в кражба на интелектуални продукти. Мога да кажа, че почти не съм ползвал работи, публикувани в Интернет. И въпреки това, като отчитам спецификата на човешката памет, допускам, че е възможно да съм прочел някъде някаква оригинална мисъл или теза, или твърдение и да съм ги заложил в моите разработки като собствени. Ако има такива случаи, начина по който съм оформил моите позиции и заключения ще докаже, че не съм откраднал идеята, а само съм се присъединил към първия автор.

Признавам, че съм претърпял значително развитие в процеса на изготвяне на моите изследвания. Така, че е възможно в по-късните издания да се намерят твърдения, отхвърлящи постановки, присъщи на началните ми. Искам да вярвам, че читателят ще разбере затрудненията, които съм преодолял, влизайки в противоречие с традиционализма в познанията си. Тесният сектор, който е фокус на моите интереси, е богат с различия, които макар и загубили смисъл се поддържат от една закостеняла наука. Такъв е елементарният пример с титулуването на цесаря Борис и по-малко Симеон с титула княз, което е абсурдно. Понятието кнез, със значението избираем на едно или повече села кмет, е съществувало в Западна България най-малко до решенията на Първото ВНС на българския парламент.

В изложението се посочват издадените 7 томчета с историческа тематика, в които са съсредоточени основните ми различия с традиционната българска историческа наука. По-долу са изброени публикуваните от мен становища и реплики на исторически и обществени теми в пресата и Интернет, както и изнесени от мен лекции в различни

общества. Очевидно не беше възможно да се проследят спецификите на изказаните публично различия, но в по-късните ми книги са обобщени развиващите се мои убеждения.

Освен разлики в описанието и разбирането на историческите събития, в моите работи ще се срещнат и различия в дефинирането на някои понятия или дори формулирането на такива, поради нежеланието на тоталитарната наука да ги признае за съществуващи. Такъв е примерът с понятието писменост, за което не съм намерил определение преди моето.

Тук ще ползвам преведеното на гръцки прилагателно $\upsilon\beta\eta\eta\eta$ (божественый), като ще замести гръцкото В с Б, т.е. с български букви – юбиги.

Проблем за мен, както и за науката въобще, е липсата на обществена критика, което прави невъзможно установяването на общо-валидни постановки.

По-долу съм описал различията ми с традиционната историография, имащи място в съответните издания, като същинското противоречие е маркирано.

1.1. „ДАТИТЕ НА ВЪЗЦАРЯВАНЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ КАНОВЕ ДО УМОР. ПРИВЪРЗВАНЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ЦИКЛОВ КАЛЕНДАР КЪМ ХРИСТИЯНСКИЯ КАЛЕНДАР” (2006)

- Отчитам изключителното влияние, оказано ми от работата на ст. н.с. от Икономическия институт при БАН д-р Петър Добрев под заглавие „Царственик на българското достолепие”, София, 1998. В моето изследване ползвах основните постановки на автора и в т.ч. термините, имащи място в календара на българите, числата от 1 до 12 и някои правила за разчитане на записаните в Именника на кановите дати и времеви периоди.

- *Установих, в съответствие с Именника на кановите, житейските години и годините на властване на Кубрат, Безмер, Аспарух, Тервел и Твирем (Кормесий) както следва:*

за житейските дати на	КУБРАТ	БЕЗМЕР	АСПАРУХ	ТЕРВЕЛ	ТВИРЕМ
събитие	г о д и н и след Христа				
рожденна дата	до 597		до 613		

възшествие - мин. 20 годишен съвладетелство - мин. 20 годишен	617				
кончина - мин. 80 годишен	633	633	633		
възшествие в съвладетелство	677	677	677		
васалитет и възшествие		680	680		
вероятна кончина			694		
възшествие и съвладетелство				694	694
вероятна кончина и възшествие				715	715
вероятна кончина					722

По този начин се избягват противоречията, които се четат в изследванията на българските историци за живота на Кубрат, Безмер, Аспарух и Тервел, а както се знае Твирем въобще не съществува в българската историография. *Настоящата таблица представлява решение на едни от най-упоритите загадки в тази наука. Горната таблица е ключ към разбирането на Именника и българската история от този период.*

- Разкривам посочените на Аспарух години като години на властване 61, от които 47 той е бил съвладетел на баща си и брат си Бат Баян и 14 г. самостоятелен кан. По подобен начин уточнявам и годините на Твирем (Кормесий), като 21 години той е в съвластие с Тервел и 7 г. самостоятелно управлява държавата. *Така в моята книга се прави за пръв път обосновано прочитане на годините на Кубрат, Безмер, Аспарух, Тервел и Кормесий (Твирем) по един неоспорим начин.*

- Ако П. Добрев, предполага, че канът Твирем от Именника на кановете е син на Тервел, моята теза, която отговаря на смисъла на хронографа е, че *Твирем (Кормесий) е четвърти син или четвърто дете на Аспарух.* В. Златарски цитира Теофан, според когото договорот с василевса Теодосий през 716 г. е „бил сключен при Теодосий Адрамитец и патриарх Германа с Кормесия, в онова време господар на България” (История на българската държава през средните векове, т.І, ч.1, стр.177). За същия договор В. Златарски споменава, че Крум е имал интереса да го повтори в мирния договор от 813, а всъщност става дума за 811 г., от което *разбирам, че Твирем, т.е. Кормесий е бил награден от василевса Леон V след победата над арабите със същия титул кесар, както това е станало при Тервел.*

- *Именникът на кановете се възприема от историците по двоен стандарт – хем не го признават за достоверен източник, хем го сочат като важен домашен древен документ. За разлика от тях моят прочит показва пълно съответствие на включените в разказа*

ми имена и събития с историческите податки. Записах, че Именникът на българските канове е верен и точен като таблицата за умножение.

- Определих 22 февруари 765 г. по християнския календар като дата на възцаряването на Умор, а 24 март като рождената дата на българската власт в Европа.

- Дадох доказателство за това, че автор или по-точно възложител на Именника е кан Умор.

- Изложих доказателства, че властването на Умор е продължило повече от 40 дни.

Не толкова в противоречие, колкото като новост в историографията разкрих същността на българската 12 годишна циклова хронологична система и установих връзката между българския, гръцкия (Индиктиона) и християнския календар, за което създадох таблица за съответствието помежду им, която нарекох таблица на календарите (вж.стр.28-29).

1.2. „ЕДНА ПРЕДСТАВА ЗА СЛИВАНЕТО НА БЪЛГАРИ И СЛАВЯНИ” (2007)

- Установих принципите на сливане между различни етноси като функция от цивилизационните им достижения и верската им принадлежност. Доказах, че сливане между два етноса, които са различни както цивилизационно, така и верски, може да стане единствено като се фрагментира потърпевшия до нива под екзистенциалния минимум за съответната народност. Това практически означава, че подлежащия на асимилация етнос се довежда чрез изстребление до малки групи, които не биха могли да просъществуват изолирано в гетата покрай населените места на покорителя. В този случай или групата изчезва по естествени причини, или женския елемент се включва в населението на асимилиращите. *Сливане между два подобни етноса при запазване на цивилизационните им различия по естествен път е невъзможно;*

- Дадох определение на езика на етническата група като го сравних с висока сграда, чиято конструкция представляват граматическите закони на този език, а външната обличовка се състои от лексикални единици. Естественото съхранение на езика е въпрос на съхранение на неговите граматични принципи.

Изтъквам, че мирния договор Константин IV Погонат – Аспарух е легитимирал втория като владетел на Източна Мизия с международно значение. *Отхвърлям славистката догма за федерални, в съвременен смисъл, отношения на България със славянските племена. Напомням, че федератите са били платените пазители на границите. Същото се отнася и до постоянни съюзни отношения между българската държава и седемте славянски племена;*

- Обръщам внимание, че традициите и фолклорът на българите и до днес е твърде далеч от тези на славянските народи;

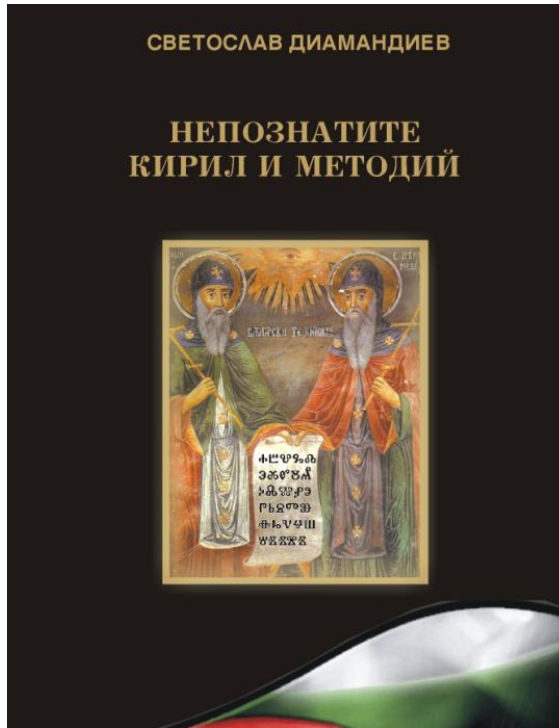
- Въз основа на пространни и многопластови податки и мотиви доказвам, че сливане между българите и славяните, при което българите са се претопили в славянското море в рамките на Първата и Втората българска империя не само не се е осъществило, а е било невъзможно. По време на османската зависимост славянският елемент на българската нация се е претопил сред българите;

- Правя един анализ, в резултат от който установявам, че е много трудно да преодолеем натрупаното в съзнанието ми историческо знание. Това се подчертава в следващите ми изследвания, в които наричам, например, Българската държава до 1018 г. Първо българско царство, вместо Първа българска империя. Както и много други достижения, които в обсъждания труд не са били развити.

1.3. „КОЯ Е РОЖДЕНАТА ДАТА НА БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВНОСТ В ЕВРОПА” (2008)

- Определих датата на възшествието на първия български кан на Европейска територия, която е първия ден от месец ТВИРЕМ (четвърти) на година ДИЛОМ (змия), отстояща на 5670 години от Сътворението на света по Българската ера или 24 март 165 година след Христа.

1.4. „НЕПОЗНАТИТЕ КИРИЛ И МЕТОДИЙ” (2008)

- Разгледах варианти за произхода на Константин Философ и Методий и доказах, че са внуци на престолонаследника на кан Омуртаг Енравота. Като такива те са втори братовчеди на българския владетел Борис I, следователно имат български произход. Не съм единствения, който защитава тезата за българския произход на Братята. Твърденията на М. Маргаритов и А. Маргаритоф-Хофер фон Сулмтал за българския произход на Кирил и Методий се обсъждат в книгата ми, като се правят основателни критики на тяхната непоследователност.

- Братята и Борис преследват в рамките на съзаклятието, наречено от мен Завяра, целта си да възвърнат пращяковата си чест и полагат усилия да християнизират България в лоното на Апостолическата църква. Разработих предполагаем устав на Завярата.

- *Основавайки се на Панонските легенди и Сказанието на Черноризец Храбър доказвах, че година 858 е била най-вероятната за изобретяване на Глаголицата;*

- *На този етап от моите работи все още не оценявах създаването на компилативния Кирило-методиев език, като език на единението на българската нация от съчетаването на българския, тракийския и славянския говори;*

- *Опровергах легендата за исканата от Растица религиозно-културна помощ от Византия;*

- *Представих оригинален поглед към Моравския период на Братята и действителната цел на тяхното установяване в Българска Морава (град Срем или днес Сремска Митровица) през 863 г.;*

- *Разработих податките за наченалите отношения между папа Николай I и цесаря Борис и значението им за създаването на Българската православна църква през 866 г.;*

- *Анализирах доказателствата за поканата и посрещането на Братята и техните сподвижници в Рим през 868 г. Папското одобрение на представените от Братята религиозни преводи от гръцки на КМе представлява ограничен отказ от триезичната догма;*

- *Изградих представа за развитието на отношенията между папската курия и Методий след смъртта на Константин-Кирил и след провеждането на Осмия църковен събор в Константинопол. Според тази представа Методий е бил назначен за архиепископ на Панония, но след като папа Адриан II получава вестта, че Борис се е договорил с василевс Василий I, папата разпорежда да бъде осъден Методий на затвор;*

- *Разкрих отношенията на Византия и Светия престол към живота и делото на българските просветители;*

- *Анализирах следата на Кирил и Методий в българската история, в качеството им на духовни и политически дейци, книжовници и просветители;*

- *Показах величието на българските просветители и значението на културното им дело за другите народи.*

1.5. „ЗАЩИТА НА БЪЛГАРСКАТА ПИСМЕНОСТ ОТ ПРЕДИ 870 Г.” (2013)

- Въведох понятията „дохристиянска България”, респективно писмеността ѝ като „писменост на дохристиянска България” или „дохристиянската писменост на България”;

- Разработих представа за езика на Кирил и Методий като литературен (писмен) език със свои граматични правила и писменост. Братята и техните ученици компилират говорите на трите основни народности съставки – българи, траки и славяни, а може би и с хунски или аварски говори;

- Отхвърлих замяната на наименованието на „Кирило-Методиев език” със „старобългарски”, което е изкуствено и предназначено да прикрие непрекъснатото растящото му различие от славянските езици. Терминът „старобългарски” целенасочено подвежда българите да виждат подобие то му с „протобългарски”, „първобългарски”, „прабългарски”, „древнобългарски” и какви ли не още български, а в същност става дума за славянски език;

- Запълвайки един научен пропуск, дадох определението: Понятието „писменост” е **възможност**, която се предоставя на човек да запише, изказани на правилен фонетичен език мисли с пригодена за този език азбука, чиито буквознаци имат звукова стойност, която покрива всички говорни звуци на езика, така че ако бъдат прочетени от изказалия ги, той да разбере точно казаното от него;

- Направих опит да предам едно ново тълкуване на първите четири изречения от Сказанието на Черноризец Храбър. В процеса на горното установих крупни различия с превода на Кую Куюв на първото изречение и в т.ч.: 1. Храбър сочи като гранично събитие за българската книжовност Осмия вселенски събор; 2. Твърдя, че съществителното **българи** е било подменено почти навсякъде със **словене**, което е неправдоподобно поради факта, че по времето на Храбър словените са били наричани склави; 3. Неправилно се превежда „погани” като „езичници”, тъй като верния превод означава „нехристияни”; 4. Доказах, че думата **ѸѸТ'ѸѸ**, преведена от К. Куюв като „четяха”, е фактически грешно записаната дума **ѸѸТ'ѸѸ**, която значи „пишеха, рисуваха”.

Като използвам и текста на Марчанския и Берлинския препис на Сказанието на Храбър, превеждам първото му изречение със следния

текст: *По-преди (преди Осмия вселенски събор, на който е била призната Българската православна църква), понеже българите, бидейки нехристияни, нямаха свещени евангелски писания, НО ПЪК по български с четки рисуваха и с резащи изсичаха(в камъка) [фигури] (на богоравните си владетели)[и писания] (за възхвала на делата им) и [ги] тълкуваха (свещенодействайки).*

Въз основа на горните разсъждения, доказателства и предположения за текст на първото изречение на Сказанието, максимално близък до авторския, правя следните изводи:

А. Третирам текста на първото изречение като свидетелство на Черноризец Храбър, че българските владетели са били боготворени;

Б. Доказах, че българите не са наричали с *ѱрѱтѱ* и *ѱѱѱѱ* хипотетични конструктивни части на своите букви, а инструментите за изграждане на пластики и букви. Безсмисленото поддържане на значението им като графични елементи от букви е целяло да внуши примитивизъм на изконната българска буквена система;

В. Първото изречение на Сказанието е основно доказателство на Черноризец Храбър, че българите от дълбока древност са създавали из своите земи в чест на своите богоравни владетели образи и надписи върху стели, колони и скални плоскости;

Г. Храбър разяснява създаването на каменните пластики на обожествени владетели и възхваляващите ги надписи като традиционна българска практика, която е осъществявана на два етапа – нанасяне на рисунката на фигурата, на аксесоарите на художественото произведение и на текста върху каменната основа и като последващо действие - изсичане на релефа и буквите в скалата;

Д. По един изненадващ начин е била запазена до днес използваната от Храбър чаровна формула „по български”, което води до указание за самостоятелност на такива паметници;

Е. Храбър определя дохристиянската религиозна доктрина на българите като нехристиянска, а не като езическа;

Ж. Начинът, по който Храбър представя създаването на каменните скулптури и надписи (глифи), противопоставяйки тази практика на християнската книжовност, разкрива, че те са акт на религиозно съзидание на светилища, където се е извършвало сакрално служение;

З. От реалното съдържание на надписите в тези светилища е разбираемо, че те всъщност са летописи, увековечаващи знанията за живота и делата на владетелите, от които може да се съди за историята на нацията;

И. Безкритичният поглед, с който са били анализирани древните български писмени паметници, особено когато техните свидетелства са застрашавали устоите на византийската идеология в нашата наука, е довел до там, да се прекланяме пред установявани в тях очевидни грешки и враждебни на нашия народ и на миналото му манипулации.

- Второто изречение от „За писмената“ ми дава основание да направя изключителния извод, че българите преди Осмия вселенски събор (869-870), на който им е било наложено да ползват за изписване на своите слова гръцки или римски букви без устройство, са имали своя писменост, основана на български литературен език и фонетично съответстваща му рунна азбука. В крайна сметка превода на второто изречение добива вида: *Когато българите са вече християни, с призната (с решението на Осмия вселенски събор) църква, те бяха принудени да пишат българските слова с римски и с гръцки букви без пригаждането им (към българската фонетика).* Което твърдение се отнася до съществуването на българска дохристиянска писменост;

- От превода на възстановеното второ изречение правя следните изводи:

А. *До казаната по-горе принуда, извършена от Василий I през 870 г. на Осмия вселенски църковен събор, българите са имали своя изконна писменост, т.е. не са ползвали гръцка;*

Б. Несъмнено Храбър определя времето на създаването на българските каменни паметници преди учредяването на Българска православна църква;

В. Духът, който струи от второто изречение, отразява враждебното отношение на Храбър към християнската намеса поне в писмеността на българите, които до това са имали „добра“ писменост;

- Третото изречение на Лаврентиевия препис на Сказанието дава да се разбере, че наложената забрана от Осмия вселенски събор да пишат българите със собствените си букви българските слова е била фактически неизпълнима. *От него се разбира, че не е било възможно да се пишат „добре“ българските слова с гръцки букви, което е още едно доказателство за съществуващата от преди 870 г. българска изконна писменост;*

- Не по-малко интересно значение за българската култура и историография има четвъртото изречение от „За писмената“ на Храбър. *В него, според трите извора – Лаврентиевия, Берлинския и Марчанския препис, се разбира, че българите не са имали своя самос-*

тойна писменост единствено в рамките на 23 години, които се ограничават между 870 и 893 г.

1.6. „ИСТОРИЧЕСКИ РАЗКАЗИ ЗА БЪЛГАРСКИ ВЛАДЕТЕЛИ И ОЩЕ НЕЩО” (2014)

1.6.1. „Създал ли е Аспарух държава България”

Фактът, че съвременната българска държава организира през 1981 година едно впечатляващо честване на 1300 години от своето създаване, говори недвусмислено, че традиционалистите в българската историческа наука са успели да внушат на властите по това време, че основател на България е кан Аспарух. Подозирам, че мотивът на властващите политици, възприет безропотно от партийните историци е израз на признание, че България не е чак толкова древна, колкото се доказва от историческите аргументи, които излагам. *Не може да има*

съмнение, че България в Ранното средновековие е съществувала в Европа с прекъсвания от 165 г. след Христа;

Тук изложих тезата, че държавата България не е губила своята независимост непосредствено след Кубрат, тъй като когато първородния му син Бат Баян става начело на своите българи васал на хазарите, властта над останалите български племена, начело с уногундурите се поема от съвладетеля му Аспарух. *Пропускът в родната историография се дължи на неспособността на изследователите ни да разчетат Именника на канове и по-специално да дешифрират годините на властване на Кубрат, Безмер, Аспарух, Тервел и Твирем (Кормесий), направено по-горе в коментара на „Датите на възцаряване на българските канове до Умор”.*

1.6.2. „Крумовци, императорите на България”

- Войната между Византия и България е била започната от василевса Никифор I Геник (802-811) и завършена на 26 юли 811 г. със смъртта му. *Между победителя и наследника на победения е бил сключен мирен договор;*

- Материалните придобивки за България и за нейния владетел са извън интереса на моите изследвания. *Плод на усилията ми беше да докажа, че великият Крум е завоювал, в резултат от съкрушителната победа над армията на василевса Никифор I Геник, правото да ползва титула цесар със значението император на България, както и езиково гръкоподобния титул АРХОН, предназначен за гръкоезични текстове, който има същото значение. Този успех поставя България сред имперските държави;*

- *Владетелят Крум получава трона на Кардам през 796 г., а не през коя да е друга година, определяна от българската традиционна наука. Единствено литераторът-изследовател Й. Вълчев сочи същата година на възшествие на Крум, без обаче да я обосновава;*

- *Категорично разграничавам смисъла на понятията титла и титул, като титлата е означение на длъжностна характеристика (напр. пълководец или владетел), а титулът е определение на владетелско достойнство (напр. микадо или кайзер, или крал);*

- *В кратка бележка правя анализ на етимологията на титула княз като произведен на кан по линията кан – *κανας* – *кѣназь* – княз;*

- Установявам отклонение в науката от важния принцип да не се превеждат титулите, а да се ползват с фонетиката, с която са били утвърдени в автентичната титулатура на съответния владетел и се

отбележи тяхното значение с езика, на който се превежда или пише. Така например японският микадо при нас се изговаря според нашата фонетика на японския титул, а го обясняваме с император, каквато е нашата традиция за максимална тежест на личното достойнство на владетелите;

- Друга моя бележка третира неудовлетвореност от начина на изписване на думите в научните публикации само с кирилически букви. Би било редно записа на всяка древна дума да се определя от писмеността на извора от където е извлечена. Това ще рече, че ако най-стария писмен паметник, в който е намерена тази дума е глаголически, следва да бъде тя записвана с Глаголица, ако пък този най-стар писмен паметник е кирилически – да се изписва в научната литература с кирилица. Такова едно решение за представяне на древните думи в научните сведения ще бъде изключително полезно при обучението на студентите и в изследователските им дейности по-нататък, както и за научното общуване в съответните среди;

- *Използвам като прилагателно думата кирилически, а не кирилски, каквато е традиционната практика. Намирам основание във факта, че Кирил няма нищо общо с направата на кирилицата, за което свидетелства граматически прилагателното „кирилски”. Така изравнявам граматически ползването на двете български азбуки Глаголицата и кирилицата;*

- Опровергавам превода на някои печати (моливдовули) на Борис и Симеон, когато гръцките текстове от двете страни на моливдовулите се поставят в едно изречение. Моят превод е следният: (лице) *Христе, помагай. (опако) Михаил, архон/ цесър на България;*

- Както писах, доказвам, че езиково гръкоподобния български титул АРХОН, предназначен за гръкоезични текстове, отнасящи се до българските владетели, има значението император на България. *АРХОН е нова изкуствено създадена с договора между Крум и Ставракий гръкоподобна дума, със значение в гръцки езикови текстове император на България.* Няма свидетелства да е ползван АРХОН (но не ἄρχων) за титулуване на не български владетели. По този начин се доказва неговото специфично сътворяване и целева употреба. Според фонетичния израз на думата тя звучи като българска, но поради неразбирането ѝ от българските изследователи не е била включена в никакви речници. Всъщност тя не е и българска дума. Езиково гръкоподобният титул на българските владетели АРХОН, намиран във всички български гръкоезични каменни надписи и в печатите на Борис и Симеон не го прави гръцка дума и основателно гръцката филология не я приема за такава,

независимо, че формално погледнато, това е гръцка дума, използвана в гръцки текстове;

- *Правя анализ и доказвам, че цесáрят Омуртаг е първият български владетел, който е получил от василевса Михаил II Балба правото да определя своя императорски титул като от Бога даден, т.е. да ползва разширената титулатура на василевсите, като напр. Λεων ο´ ἐξ θεοῦ βασιλῆυς. Това право има значението за международно признание на божествения произход на властта на българския владетел;*

- *Българският владетел Борис бива изненадан в късната есен на 863 г. от нахлуването на византийска армия в беззащитната и изстрадала от природни бедствия страна и е принуден да подпише мирно споразумение, с което се задължава да се покръсти с народа си под юрисдикцията на Константинополския патриарх и заедно с това да се откаже от правото да ползва в титулатурата си добавката, даваща му статут на богоизбран наравно с василевса. По-късно, по силата на сделката между Борис и Василий I през 870 г., на българския владетел е възстановено правото да ползва титуларната формула, позволяваща му да се счита възвисен в императорското си достойнство „от Бога“;*

- *Освен своето многостранно значение като извор на исторически сведения, Наръшкият надпис ни съобщава, че българският владетел Симеон е наследил императорския ранг от баща си Борис чрез възстановеното на последния в споразумението с Василий I право да ползва титуларната добавка ἐξ θεοῦ ΑΡΧΟΝ. Ако и да не са титлите василевс на Византия и император на България идентични по значение, те са били възприемани от хронистите като достатъчно или поточно непосредствено близки;*

- *Отхвърлям правото на българските преводачи и изследователи да ползват след 811 г. титула „император“ за василевса на Византия самостоятелно, както и „империя“ за самата Византия. Естествено правя тази основна бележка, защото след мирния договор от 811 г. императорите на Балканския полуостров са двама, както и империи са две;*

1.6.3. „Езикът на Кирил и Методий – език на единението на българския народ”

- Славистиката се страхува от признание на самобитността на езика на Кирил и Методий и съсредоточава цялото си внимание върху факта, че Братята са създали Глаголицата. Моята теза е в пълно противоречие с такава постановка. Езикът на Кирил и Методий, както и стремежът на братовчедите Методий, Константин и Борис да се приеме православието от всички поданици на България, са имали за цел да обединят верски и културно разноетническото население на страната. Както е изведено в книгата ми „Непознатите Кирил и Методий”, стоящите пред ЗАВЯРАТА цели са били покръстването на целокупния български народ в юрисдикцията на Римската църква, при ползването на един църковен език което се подчинява на формулата:

1 ВЛАДЕТЕЛ + 1 ЕЗИК + 1 ВЯРА = 1 НАРОД (НАЦИЯ).

- Моята хипотеза третира Кирило-Методиевия литературен език(КМле) като една компилация между българския език, тракийските и славянски говори. Може би към това трябва да се прибави и възможността да е бил присъединен и някакъв средноазиатски говор като напр. хунски или аварски (към това ме подтиква наличието на еровете в КМле и в съвременния български език). В горния смисъл българският език на Кирил и Методий е бил по предназначение език на единението на българската нация, а не славянски език;

- Славистиката не коментира факта, че КМле е бил литературен (писмен) език със свои граматични норми и правила. Залитането отива до там, че авторитетни слависти си позволяват да твърдят, че преводите на религиозната литература от гръцки на български, извършени от Братята, са били предхождани само от създаването на Глаголицата, а правописът се е формирал *ad hoc* в процеса на преводите. Няма съмнение, че за да могат Братята и техните сътрудници да преведат на „славянския” език Светото Писание е било безусловно необходимо да са притежавали „славянските” говори съответните на гръцкия език езиково богатство, синтактично разнообразие и фразеологични особености. Това в своята цялост не би могло да бъде създадено единствено чрез преводи;

- Отхвърлям категорично версията на славистиката, че КМе е бил някакъв изключителен древнославянски език, носител на който са

били българите, определяни като високо цивилизовани древни славяни. Това е една измишльотина, която не може да има никаква научна стойност.

- Славистиката твърди, че без специална граматична подготовка Братята са успели да преведат от гръцки на „славянски” значителни религиозни трудове, което значи, че техния език е имал високи езикови достойнства, получени от „праславянския” на българите. За тези достойнства на „славянския” език на Братята няма писмени свидетелства, което поставя твърдението в категорията на свободните измислици. Според това твърдение, на народния солунски славянски говор е направена в процеса на преводите козметична литературна обработка и той се превърнал в КМле, запазвайки своята праславянска езикова характеристика, но и възможността да осигури литературно качествени преводи на сложните гръцки религиозни текстове;

- *В статията е изградена хипотезата за технологичния порядък при създаването на КМле.* Наистина тази ми работа не се противопоставя на традиционалистическа теза, защото такава не е представена в строг научен стил. Моята хипотеза има достойнството да покаже как технологически е могло да бъде реализирано създаването на език, който според извършените преводи на гръцка сакрална книжнина е показал езиково ниво, равностойно на гръцкото. Въпросната технологична последователност е както следва:

1. *Определени били съставните на българския народ етноси, чиито говори е трябвало да бъдат поставени в основата на новия език.* В състава на „Школата за българска книжовност” са били включени сътрудници, които са познавали в максимална степен гръцкия език и набелязаните съставни говори;

2. *Като преводи на лексикалните единици, съществуващи в гръко-латинските и гръко-еврейските речници, са били подбирани думи от набелязаните говори, които изграждат новия български речников фонд. Недостигът на местни термини е довеждал до създаване на нови думи или въвеждане на чуждици. По този начин новият език на Школата за българска книжовност е изравнил речниковия си фонд с този на класическия по това време гръцки език.* Трябва да отбележа, че учените от Школата на Братята са ползвали образци от трите класически езика за създаването на сложни нови думи, като например „благодаря” от гръцкото словосъчетание ευχαριστώ, съставено от ευχή (пожелание, благословение) и ἄριστα (прекрасно, превъзходно). Всичко това довежда до речникова подготовка за превеждането на християнската книжнина.

Естествено е да изкажа предположения за начина на записване на подбраните от съставителите думи. Тезата, че това не може да бъде гръцката азбука, ми подава самият Храбър във второто и в третото изречение на Апологията си. Потвърждение на тази теза намирам в писменостите на европейските народи. Тези доводи са достатъчни за твърдението ми, че създателите на КМле са записвали своите становища и решения временно с латинска азбука, като близка до очерталата се фонетика;

3. *Създават се граматични норми на новия език, основани на традициите на съставните говори, съвместими във възможната степен с тези на латинската граматика. По този начин КМле придобива качества на литературен (писмен) език;*

4. Установява се многообразието на говорните звукове, както от подбраните думи, така и от тяхното изменение в резултат от спазването на възприетите граматични норми, които променят фонетиката им. Имам предвид промените на имената при склоненията им и на глаголите при спреженията. Както и промените в други говорни приложения на граматичния строй;

5. *Школата за българска книжовност изобретява графичните символи на определените като необходими буквозвуци, които изпълват новата оригинална българска азбука. Фонетичното съответствие на буквената азбука с писмения език създава възможността на книжовниците да записват мисли и да възпроизвеждат направените записи.*

Едва с осъществяването на посочените творчески етапи са могли да бъдат направени преводите от гръцки на необходимата за българската християнска църква религиозна книжнина.

От гореизложеното става ясно, че писмеността, която е защитавал в сказанието си Храбър, се основава на възможностите, които дава на българите, компилативния език на Кирил и Методий, граматикизиран като всеки литературен език, записван с фонетично подходящата му глаголическа азбука.

- *Според начина на създаване на КМле и като изходим от целта му да служи за единен общонароден български език, става пределно ясно, че той е колкото литературен, толкова и говорим от нацията в къщи и в църквата език. А това е едно уникално състояние на нещата, което поставя този език на пиедестала на върховно културно постижение;*

- *Защитавам тезата и като ползвам цитати от руски и съветски филолози установявам, че КМле не е език, доминиран от*

славянски говор. Нещо повече, още по време на византийската зависимост (XI-XII в.) са настъпили промени в граматичния строй на КМле, състоящи се от отпадането на славянските му съставки, което говори за липса на трайно славянско влияние върху нацията и езика ѝ;

- Българската славистка историография застъпва много устойчиво тезата, че българският народ и държава са изпитвали мощно влияние от гръцката култура.

За да опровергая горното предположение, анализирах произхода на част от речниковия фонд на КМле, представен от Д. Иванова-Мирчева и А. Давидов в техния Малък речник. При моето изследване се установи, че от общо 1608 думи с гръцки произход са едва 37 броя – 2,30%, от които със специфично християнско религиозно значение – 17 бр.-1,06 % (напр. евангел, епарх, епископ, клир и производните им), като останалите 20 бр.-1,24% са със светски характер. Веднага се забелязва, че преобладаващата част, 14 от 19, не са придобили в нашия език устойчива гражданственост, което доказва нищожното гръцко езиково влияние в българския.

Не бива да отминаваме с пренебрежение факта, че все пак някои от посочените от Д. Иванова-Мирчева и А. Давидов гръцки заемки са извлечени от: „а) Писмени паметници от X - XI в.-...” и „б) Стб писмени паметници, запазени по по-късни преписи-...”, чието време на преписване е трудно да се определи. Самият този факт говори недвусмислено за неизбежно времево разширяване на гръцкото словесно проникване в българския речник през византийската зависимост и в преписите, манипулирани идеологически от клириците, служещи на византийско-татарската идеология. *Фактът, че създателите на КМле не са допуснали в езика си забележимо лингвистично гръцко участие е доказателство, че очакваното езиково влияние, резултат на ползваната уж от културните български среди до 870 г. гръцка писменост, не се оправдава.*

1.6.4. „За езиковата група на българския език”

- *Изграждам концепцията, че днешния български език няма граматична общност със славянските езици, а такава се установява единствено от редица славянски заемки, получени през годините на турското иго, чрез християнската литература, идваща от руските земи, по време на руското присъствие и влияние след Руско-турската война (1877-1878 г.) и от периода на българската зависимост от*

СССР. Така в заключение на моята работа правя извода, че съвременния български език е уникален и в никакъв случай не е език от славянската езикова група, т.е. той следва да бъде в основата на нова такава.

1.6.5. „Покръстването на българите - същност и датиране”

- Работейки върху темата с посоченото заглавие, давам да се разбере, че науката не е направила определение за същността на понятието „покръстване на българите”. В мой стил на последователно съмнение предполагам, че този пропуск се е поддържал съзнателно, за да остане неизвестно на народните маси влиянието и ролята, които е имала Римската църква за приобщаването на българите към православието.

- Установявам, че фактически всички древни извори, без Пространното житие на Климент Български от Теофилакт Охридски, сочат 866 като година на покръстване на българите;

- Изградих основанието да се даде определение на израза „покръстване на българите” с: „покръстването на българския народ е онзи акт, с който българският владетел е провъзгласил волята си да наложи на българите православието като държавна религия, както и споразумението с църквата – кръстителка за оказване на съответното ѝ сакрално водещо сътрудничество”. В този смисъл аз приемам изложените доказателства, че годината на покръстване на българите е 866, когато е било поставено началото на активно църковно-светско сътрудничество между Римската катедра и българския владетел за изграждането на Българската православна църква;

Въз основа на горното може категорично да се определи, че годината на покръстване на българите е единствено 866;

- Според казаното, правя заключението, че Тудор Доксов е нарекъл 11-я месец на годината с българското наименование бехти.

1.6.6. „Св. Климент е първият патриарх на Българската православна църква”

- В изданията за 2010 г. църковен календар от българската църква установих, че за светия синод 25 ноември е ден на архиепископ св. Климент Охридски. Този факт говори съвсем недвусмислено, че

българската православна църква има съхранен свой спомен за миналото величие на българския йерей;

- *С целия обем свидетелства на това изследване доказвам, че св. Климент е първият български патриарх, помазан от кардинал Хонориус, представляващ папа Формоза на Преславския събор през 893 г.;*

- По време на великия Преславски събор Охрид не е бил седалище на българска архиепископия, следователно св. Климент не е бил архиепископ, имащ основание да се нарече Охридски, както и не го наричат така двамата му византийски биографи, архиепископите Теофилакт и Димитър Хоматиан. *Няма основание българският патриарх св. Климент да бъде наречен и наричан Охридски.*

1.6.7. „Едно мнение за датата на най-ранния кирилически надпис”

- Оспорвам датата, прочетена от археолога К. Попконстантинов на т.нар. „най-ранен кирилски надпис”, намерен в скалната манастирска църквичка край с. Крепча, Търговищко. По същество аз предполагам, че втората буква-цифра от датата, намираща се в църквичката е не V – (с числ.ст-т. 400), а X – (с числ.ст-т. 600). Така годишната дата, изписана в манастирската църква следва да се приеме като 1122, а не 922 г. *Това историческо свидетелство опровергава славистката фикция, че кирилицата е била ползвана в България още в края на IX в., за да бъде намерена в Крепчанския манастир в първата четвърт на X в.*

1.6.8. „Добруджански надпис – ново датиране”

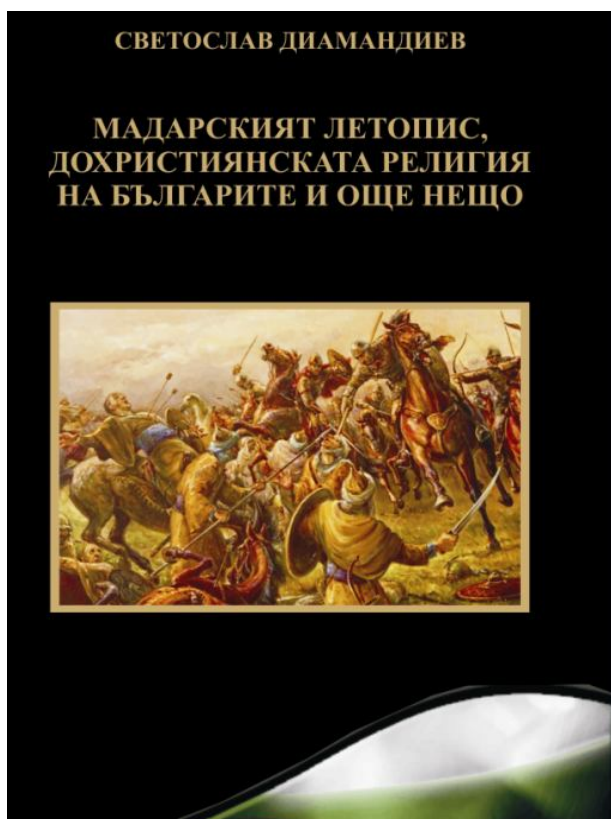
- В противоречие със слависткото датиране на Добруджанския надпис и въз основа на фотографски свидетелства, дадени от Букурещкия национален музей, правя елементарното заключение, че както и при надписа от Крепча, втората буква от годишната дата, четяща се в надписа е X –(с числ. ст-т 600), а не както акад. Ив. Гошев го е разчел с V –(с числ. ст-т 400). *Известно е, че това е вторият по популярност стар кирилически надпис, чиято опровергана от мен дата не подкрепя тезата на традиционалистите, че през 943 г. българите са могли да ползват кирилическата азбука.*

1.6.9. „Е ли Самуиловият надпис фалшификат”

Поставям под съмнение достоверността на Самуиловия надпис и излагам достатъчни основания да бъде обявен той като гръцки фалшификат.

Изложените тук мотиви отхвърлят твърдението на славистиката, че кирилицата е била в употреба в България още през X век.

1.7. „МАДАРСКИЯТ ЛЕТОПИС, ДОХРИСТИЯНСКАТА РЕЛИГИЯ НА БЪЛГАРИТЕ И ОЩЕ НЕЩО” (2015)

1.7.1. „Дохристиянската вяра на българите”

Както изтъквам в статията си, не предявявам претенции за приоритет по отношение на хипотезата за монотеистичната религия на древните българи, защото разработката на старозагорския изследовател Д. Димитров е била тази, която ми е дала повод да допълня към нея едно богато разнообразие на аргументи в полза на тази хипотеза.

1.7.2. „Цар или цесър”

Няма съмнение за познавачите на българската историческа литература, че титулт **цесър** е бил присъщ на българските владетели от Симеон насетне. Нещо повече, нашите изследователи не са единодушни в становищата си за източника на този титул. Ако някои от тях лансират предположения, че в този титул има славянско влияние, други виждат подражание на саксонското кайзер. Моята теза е пределно проста – *Крум възприема латинското caesar(цезар) през гръцкото καῖσαρ (кесар), на което е дадено българско звучение и в т.ч. ударение върху последната сричка (цесър);*

Новост е това, че първият български цесър е бил великият Крум, за което има редица косвени доказателства като напр. стремежа му да получи признание за този титул от василевса по подобие на своите предшественици Тервел и Кормесий;

Доказах с достатъчно доводи, че титулт цар не е съществувал по време на Първата и Втората българска империя и на дело първият български владетел, който се е окичил с този титул е Фердинанд I (1908-1918).

1.7.3. „Ново потвърждение на привързването на Българската ера с Индиктиона и с християнското летоброене”

В статията обосновавам, че т.нар. от някои историци Договорен надпис не е потвърждение на 30 годишния мирен договор между цесър Омуртаг и василевса Леон V, а надпис, оповестяващ победата на българското оръжие над въстаническите войски на Тома Славянина и над техните арабски съюзници от 823 г.

Оказаната от цесър Омуртаг военна помощ на василевса Михаил II Балба е била така значима, че той, в знак на благодарност,

признал на българския владетел ромейската формула на разширената титулатура на василевса, даваща божествен произход на властта му - ὁ ἔχ θεοῦ ΑΡΧΟΝ (от Бога цесър - император).

Тази епохална военна намеса в гражданската война на Византия е била увековечена от От Бога цесърят Омуртаг в Мадарския паметник, където той е титулуван с казания разширен титул.

1.7.4. „Мадарският релеф и надписите са дело на кана юбиги от Бога цесър Омуртаг”

В българската историческа литература изобилстват посветени на Мадарския паметник трудове. В моята статия доказвам пространно, че надписите, в които се споменават канове-цесари Тервел и Кормесий не са създадени по тяхна поръчка, а са дело на третия от споменатите български владетели От Бога цесър Омуртаг. Основният ми довод се съдържа в титулуването на първите двама в съответните текстове на каменния летопис с титула АРХОН. Както беше доказано в предхождаща статия, титулт АРХОН има своята легитимност едва с мирния договор между Крум и Ставракий (811 г.), което прави невъзможна употребата му от братята Тервел и Кормесий, в потвърждение на тезата ми, че надписът е дело на Омуртаг.

- Изложих съображения, че фигурата на конника представлява образа на кан Тервел.

- Пак там доказах, че изработването на целия паметен комплекс е било осъществено по едно и също време от две работни площадки.

- Обосновах идейния замисъл на Мадарския паметник като възхвала на българското оръжие, постигнало важни за вътрешния мир и независимостта на Византия победи, както и предупреждение за византийските владетели да не забравят силата на българската войска и ползата, която могат да имат от нея.

1.7.5. „За произхода на росите”

Трябва да се признае, че тезата за българския произход на росите практически произтича от Джагфар тарихъ. Запознатите с летописа са разбрали, че в него няма доказателства, а само твърдения.

Моето доказателство за българския произход на росите е подкрепено с оригинални доводи, които обхващат една широка гама от извори. *По този начин доказвам, че росите са българско племе, имащо*

известна общност с български разклонения,
древната асирийска земя.

обитаващи

1.7.6. „За българския произход на Олга, съпругата на киевския каган Игор”

В тази статия коментирам доводите на руски и съветски историци, посветени на произхода на Олга, съпругата на киевския каган Игор. Привеждам допълнителни доказателства в полза на твърдението, че Олга е произхождала от български владетелски род.

1.7.7. „Може би нещо ново по „националните малцинства”

Международната общност не беше дефинирала до 2005 г. понятието „национално малцинство”. Формулирам определението като: *народностно (етническо) малцинство, което има необходимите достойнства и потенциал да създаде своя жизнеспособна държава на обитаваната от него територия*. Очевидно малката народностна общност, която се ползва от общоприетото определение за понятието “национално малцинство”, съществува и се бори за своята идентичност в условията на чуждо доминиране. Една по-стегната редакция на определението за понятието “национално малцинство” има звученето: *етническо малцинство – потенциална нация*.

1.7.8. „Транслитериране на българската кирилица с английската латиница”

Оригиналната идея в тази ми разработка се съдържа в разбирането, че няма универсално средство за транслитериране на български език с латинска азбука, тъй като тази азбука се ползва от различните народи по света в съответствие със специфичната им фонетика. Следователно, за да се облекчи потенциалният посетител на Българската държава, трябва да му бъде предоставен ключ за транслитериране на българските текстове с азбуката, ползвана у дома му. И понеже такива усилия не са положени от компетентните у нас институции, давам препоръка как да се транслитерират текстове на английски с български

букви и обратно, особено в някои случаи, където, използването на установеното с държавен акт транслитериране води до заблуждение.